

leges nog verder en staan zij alleen bijschrijving toe van het bedrag der rente, voorzover dit niet gedekt kan worden uit de inkomsten van het bedrijf, zooals huren, pachten e.d., die gedurende den tijd van het bouwrijp maken worden genoten. De grens van bijschrijving ligt dus ten hoogste in het bedrag der leeningsrente.

De bepaling in de Begrootingsvoorschriften, hiervoor genoemd, dat het nadeelig saldo uit den kapitaaldienst der gemeente mag worden gedekt, voor zoover de bedrijfsverordening dat toelaat, maakt de bovengenoemde beschrijving overigens niet alleen materieel maar ook formeel mogelijk.

Om nu te voorkomen, dat de boekwaarde der gronden op den duur toch nog zou stijgen boven hetgeen inderdaad verantwoord zou zijn, wordt daarenboven bijna altijd geeischt, dat in de bedrijfsverordening eene bepaling wordt opgenomen in dien zin, dat de waarde der gronden, zoowel bij inbreng in het bedrijf — als zij op het tijdstip van inbreng reeds in het bezit van de gemeente waren — als wel eens in de vijf jaren moet worden getaxeerd en dat een eventueel blijkend nadeelig verschil tusschen boekwaarde en taxatiewaarde, voor zoover dit niet uit gevormde reserves kan worden gedekt, uit den gewonen dienst der gemeente moet worden bijgepast en wel in de eerstvolgende vijf jaren telkenmale voor een vijfde gedeelte.

Welke vraagstukken zich nu bij den inbreng en de taxatie kunnen voordoen en voor welke moeilijkheden de gemeenten, vooral tegenwoordig, kunnen worden geplaatst, behandelen wij in een volgend artikel.

J. H. TEXTOR

UIT HET BUITENLAND

Red.: CH. HAGEMAN, Drs. A. TH. DE LANGE,
A. M. VAN RIETSCHOTEN en Drs. E. P. M. VAN WAES
(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris
der Redactie)

Directors and public control

Onder bovenstaanden titel komt in „*The Certified Accountants Journal*” van Maart 1935 een artikel voor, gewijd aan de eischen, welke dienen te worden gesteld aan commissarissen („directors”) van publieke vennootschappen, opdat de belangen van de aandeelhouders voldoende zullen worden behartigd.

Schrijver begint met het vraagstuk meer algemeen te stellen door erop te wijzen, dat de organisatie van het bedrijfsleven in vennootschappen maakt, dat zekere functionarissen moeten bestaan, die tot taak hebben ervoor te zorgen, dat publieke vennootschappen aan de spaarders een veilige belegging hunner gelden verschaffen. Dit vraagstuk krijgt vooral zijn betekenis, doordat de aandelen in den regel niet in handen zijn van zeer vermogende enkelingen, maar het bezit van een zeer groot aantal kleine spaarders uitmaken. Door deze omstandigheden neemt de verantwoordelijkheid van den contrôleerenden accountant belangrijk toe. Daarom is er tevens alle reden te onderzoeken, of de organisatie van de publieke vennootschappen in het algemeen inderdaad zoodanig is, dat de belangen van de aandeelhouders veilig gesteld zijn, dan wel of — zoodanig wettelijk voorgeschreven — reorganisaties gewenscht zijn om zulks te bereiken.

In dit verband wordt gewezen op het herhaaldelijk voorkomende verschijnsel, dat bij ingetreden insolventie der vennootschap de aandeelhouders allereerst vragen, waarom zij niet tijdig door de commissarissen of door den accountant gewaarschuwd zijn voor het naderende gevaar. Naar het oordeel van

den schrijver kan er evenwel niet vaak genoeg de nadruk op worden gelegd, dat de bedrijfspolitiek wordt bepaald door de commissarissen en niet door den accountant. Steeds weer trachten de aandeelhouders den accountant tekortkomingen te verwijten, welke in waarheid den commissarissen moeten worden aangeschreven, terwijl de commissarissen deze afschuiwing van de verantwoordelijkheid sterk bevorderen. Ook onder de commissarissen onderling tracht men voortdurend de verantwoordelijkheden van elk hunner te verwarren.

Indien men aldus de commissarissen een specifiek eigen verantwoordelijkheid wil laten dragen, is het volgens schrijver vanzelfsprekend, dat men ook eenige eischen stelt aan de capaciteiten dier functionarissen. Zooals de wetgever voor de uitoefening van de juridische en medische beroepen bepaalde regels heeft gesteld, zooals de accountants door middel van hun organisaties hun eigen beroepsvoorschriften hebben vastgesteld, zoo dienen ook aan de commissarissen van publieke vennootschappen bepaalde eischen te worden gesteld. Alle drie groepen van functionarissen werken in het publieke belang; het publiek dient dan ook van een goede uitoefening dier functies verzekerd te zijn. „The public has been trained, even in advance of legislation, to demand skill of an ascertainable standard from those who are to audit accounts or to act in consultative (but subordinate) capacities to directors of companies; but neither legislation nor public opinion has hitherto been directed towards the achievement of a state of affairs when the directors themselves shall exhibit the specialised skill which their occupation would seem to necessitate; and, after all, when a company's finances have been endangered or sunk it is the directors who have driven the vessel into such a position, whilst the accountancy profession is simply allowed to deal with the wreckage.”

Het is niet de bedoeling van den schrijver aan te dringen op de instelling van een examen voor commissarissen, zoodat de aandeelhouders hun vertrouwensmannen zouden moeten kiezen uit leden van „associations of duly qualified directors.” Wel acht hij het mogelijk en gewenscht regels op te stellen, volgens welke „a person who comes forward to discharge the public function of directing a public company shall in some way manifestly appear to have justification for so doing.” Het is te betreuren, dat de schrijver in zijn artikel nalaat een — zij het algemeene — formuleering te geven van die eischen van bekwaamheid voor commissaris; het schijnt zelfs, dat die bekwaamheid voor den schrijver niet in de eerste plaats moet worden gezocht in de richting van kennis van het bedrijfsleven, maar in allerlei persoonlijke omstandigheden. Zoo wordt verlangd, dat de candidaat-commissaris zal mededeelen „particulars relating to his personal qualifications and experience and the number of other boards amongst which he distributes his energies.” Vooral dit laatste acht schrijver van belang; van andere functionarissen in een vennootschap, die een veel minder voorname positie innemen, verlangt men volledige toewijding; er is nog meer reden dit te verlangen van de allerhoogste functionarissen. „For such in very truth the directors of a company are; too often they are allowed to forget that they are the servants of their members.” Naar de schrijver meent, zijn de aandeelhouders in dit opzicht ook in gebreke, doordat zij niet voldoende hun invloed doen gelden op aandeelhoudersvergaderingen. Het zou gewenscht zijn deze vergaderingen te houden op tijden, dat ook de kleine bezitters aanwezig kunnen zijn. Bij groote vennootschappen zou om praktische redenen een systeem van vertegenwoordiging noodig kunnen blijken. Maar in ieder geval dienen de „directors” dan ook te zorgen, en de wet zou hier dwingend kunnen voorschrijven, dat aan de aandeelhouders meer inlichtingen worden verschaft, dan thans

voldoende is om aan het wettelijk minimum te voldoen. Balansen en resultatenrekeningen dienen in meer uitgebreiden vorm te worden overgelegd. De wet heeft ten behoeve van bepaalde groepen van kleine spaarders reeds ingegrepen. „Men of commerce do not take over-kindly to suggestions of increased Governmental interference, but those who desire to preserve freedom in the control of commercial enterprise may be well advised, in their own interests, to see to it that some censoring body is established before it is too late.”

Schrijver besluit met op te merken, dat het bij deze vraagstukken altijd zeer moeilijk is te vermijden, dat de bedrijfsleiders teveel aan banden worden gelegd. „But it is easy to confuse liberty of action with chaos. At present our system of company law leaves too much to chance; that very large numbers of directors conduct the affairs of numerous companies with conspicuous probity and zeal cannot be gainsaid; it nevertheless remains imperative that we render the way of the transgressor ever harder. Directors may transgress the bounds of safe business through innocence as well as by reasons of dishonesty. Accountants can do much to remove the one defect, and the science of law should be potent to minimise the other.”

d. L.

Het 50 jarig Jubileum van de Society of Incorporated Accountants and Auditors.

Aan een artikel in The Accountant ontleenen wij de volgende bijzonderheden omtrent de jubileerende Vereeniging.

Bij het 25-jarig jubileum telde de Society 2097 leden, welk aantal ten tijde van het 40-jarig jubileum was aangegroeid tot 4186. De Society verheugt zich in een constanten groei, want momenteel telt zij 6384 leden. Zij heeft afdeelingen in Canada, Ierland, Schotland en Zuid-Afrika. Onder de zes eereleden mogen genoemd worden: Sir Stephen Killik Lord-Mayor of London, Sir Josiah Stamp en E. van Dien.

Er zijn tijden geweest, waarin de verstandhouding met de oudere zusterverenigingen niet altijd goed is geweest, doch in den loop der jaren is door de hooge reputatie, die werd opgebouwd, de stand van zaken gelukkig veranderd.

Sir James Martin, de tegenwoordige voorzitter, is een der oprichters. Hij werd in het jaar volgende op dat der oprichting secretaris, welke functie hij bekleedde tot het uitbreken van den oorlog. Men kan moeilijk de mate overschatten, waarin de society van zijn onvermoeibaar werken heeft geprofiteerd en niet ten onrechte is gezegd, dat de Society is „a monument of his work and devoted service”.

Opmerking verdient, dat, hoewel de doelstellingen van het Institute en de Society parallel loopen, zij niet op ieder punt van eenzelfde gedachte zijn. De Society is altijd een voorstandster van wettelijke regeling van het beroep geweest en heeft menigmaal aan verschillende initiatief-wetsvoorstellen deelgenomen. Momenteel is de Society voorstandster van wijziging der Companies Act, welk streven vooral tot uiting is gekomen na de Royal Mail Case.

De Society is er steeds in geslaagd een geest van enthousiasme onder de studeerenden en jongere leden te wekken. Ongeveer 7 jaar geleden werd een plan ontworpen voor de organisatie en uitbreiding van district-afdeelingen en dit is van groot gewicht geweest om belangstelling en saamhoorheid te handhaven. Ieder lid van de Society wordt automatisch lid van een districtafdeeling; een deel van zijn contributie is bestemd voor de financiering van zijn districtafdeeling. Op deze wijze is voor iedereen de gelegenheid geschapen om

aan het vereenigingsleven deel te nemen. Een dergelijke regeling is voor de studeerenden getroffen. Drie maanden na het slagen voor het Preliminary Examen wordt het lid in spé lid van een Incorporated Accountants' Students' Society.

Twee jaar geleden heeft het Liverpool District een consultatiebureau ingesteld om leden omtrent moeilijke gevallen, die zich in de praktijk voordoen, te adviseeren. Dit experiment is gebleken een succes te zijn.

Verleden jaar is een bijeenkomst voor pas benoemde leden gehouden, hetgeen eveneens een groot succes is geworden.

Al deze ingevoerde proefnemingen doen een ondernemingsgeest onderkennen, welke karakteristiek voor de Society is en die zeer veel tot het behaalde succes heeft bijgedragen.

Wij maken gaarne van deze gelegenheid gebruik om deze energieke vereeniging met haar jubileum geluk te wenschen. Dat zij nog langen tijd in het belang van ons beroep werkzaam moge zijn!

Ch. H.

PRIJSVRAGEN

Wij ontvangen van de Vereeniging van Inspecteurs van Financiën te Batavia, met verzoek om plaatsing, de volgende circulaire:

L.S.

De Vereeniging van Inspecteurs van Financiën, daartoe in staat gesteld door de overdracht van het vermogen der ontbonden Vereeniging voor Belastingwetenschap in Nederlandsch-Indië, stelt de mededinging open naar twee prijzen van f 200.— welke zullen worden toegekend voor de bekroning van een verhandeling over de volgende onderwerpen:

- I. De vraag, of het eerste lid van artikel I der ordonnantie op de Vennootschapsbelasting 1925 eenzijdig niet te eng is geredigeerd door te weinig rekening te houden met het bestaan van internationale concerns en anderzijds niet te ruim door de belasting te heffen van de winst van éénmansvennootschappen e.d., aangenomen dat de ordonnantie in beginsel wil belasten de winst van kapitaal-associaties.
- II. De invloed van voorwaarde en tijdsbepaling op het in Nederland of Nederlandsch-Indië geldend belastingrecht.

De met de schrijfmachine in drievoud geschreven antwoorden behooren uiterlijk den 31sten December 1935 bij den Secretaris der Commissie van redactie van het Maandblad der Vereeniging van Inspecteurs van Financiën, Mr. K. H. Dronkers, Lembangweg 2A, Batavia (C) te worden ingeleverd. Zij moeten ondertekend zijn met een kenspreuk, en vergezeld gaan van een gezegeld briefje, dat naam en adres van den schrijver bevat, en dezelfde kenspreuk tot opschrift heeft. Alleen van het bekroonde antwoord zal het bijgevoegde briefje geopend worden.

Een commissie van drie leden, door het bestuur te benoemen, zal de ingezonden antwoorden beoordeelen en omtrent de toekenning van de prijzen beslissen. Zij is bevoegd de prijzen niet of slechts ten deele toe te kennen, of bij meer dan één daarvoor in aanmerking komend antwoord de prijzen te verdeelen.

De Vereeniging is gerechtigd de bekroonde verhandelingen uit te geven waarvoor aan de schrijvers, indien tot uitgave